

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznikih, ter volja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke volja znižana osem in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se v vsaki številki posiljajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravništvo, na katero naj se blagovoljko pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Peterburg 11. marca. Anglija, Francoska in Italija so sprejele nasvet, naj se snide kongres. Nemška vlada je razposlala oficijalno vabilo na kongres.

Carigrad 11. marca. Ignatiev in Reouf-paša sta odpotovala v Peterburg. Reouf-paša nosi lastnoročno pismo sultanovo na ruskega carja.

Atene 11. marca. Anglija je sprejela predlog grške vlade, da bode na kongresu tudi Gracija udeležila se.

Atene 10. marca. Vstaši na otoku Kreti so sprejeli predlog turških oblastnih o premirji; vstaši hote čakati, kaj bode evropski kongres sklenil, in bodo potem, kakor bode kongresov izid, zopet vojevati začeli ali nehali.

Rim 10. marca. Cairoli je dobil nalog od kralja, naj sestavi novo ministertvo; on je to misijo prevzel.

Paris 9. marca. Iz Berlina ima „Journal des Debats“ telegram, ki poroča, da je Turčija sklenila braniti se Avstriji nasproti, ako bi hotela Bosno in Hercegovino zasesti. Zato pošilja vojsko v Bosno. „Temps“ od isto tam zvé, da Avstrija pred kongresom ne misli Bosne zasesti.

Kratek pregled rusko-turške vojne v Evropi in njen značaj.

(Od slovenskega oficirja.)

(Konec.)

Precej po boji pri Eleni primoran je bil Osman ali udati se Rusom, ali pa prodreti njih vojne vrste v katerokoli stran in pobegniti kamor mogoče.

Zadnje si je bil izvolil, in res je zamahnil srditi lev od lakoti poln jeze se svojo taco

poslednjič po Rusih, a ko je zašel mej dva ognja, podati se je moral ves onemogel, sloveč junak.

Kake vrednosti je bila ta poslednja zmaga Rusov pri Plevni, kaj so ti tam naplenili, koliko vojakov ujeli, kanonov pribojevali si, tega nečem nadalje popisovati, vsak ve dosta o tem, Slovanje so menda to instinktivno čutili, zato pa Plevno praznovali.

Odslej jim nij bilo nič več na poti proti Adrijanopolju, kajti Mehemed-Alijeva mešana vojska pri Orhaniji in Sofiji nij mogla kaj zmagovalnim Rusom. Edino, da je imela nekaj časa prehode črez tamošnji jako divji Balkan v svojih rokah, to je zadrževalo Ruse brez vsega obotavljenja naprej marširati.

Pa nij dolgo trajalo in Rusi so si napravili pot, ko so pregazili skrivne in težavne steze črez pogorje.

V najhujšej zimi, ko je sneg na debelo pokrival tamošnja tla in je led vsa pota ogladil, tedaj so zaslužili poveljniki ruskih krdel lavorjevih vencev, največje vojne pohvale.

Na to so bili Turki po vrsti tepeni. Mehemed-Alijevo vojsko so na vse strani raztepli, Sulejmanovo vojsko pa razbili pri Filipopolji, kjer so i 60 kanonov zaplenili, in zatem je slavni Radecki ujel največji del turške vojske v Šibki, in s tem dovršil popolno uničenje vse turške armade. Šli so torej Rusi brez vseh ovirov proti Adrijanopolju, katero mesto so Turki popustiti morali na zahtevanje Rusov, če so hoteli doseči premirje ali mir, katerega so za božjo voljo prosili.

Tu so se tudi Rusi ustavili, ko se je jelo za premirje posredovati. Ali navadno se taka posredovanja vlečejo na dolgo in res se tudi sedaj nij vse na mah sklenilo, kar je bilo za premirje treba; zato so se Rusi naprej proti Carigradu pomikovali, dokler se nij definitivno

premirje napravilo, ko so Turki Rusom obljubili zadovoljiti se z vsemi pogoji.

Pa glej! mej nadaljnim posvetovanjem za mir oglasili so se kramarski politikarji, požrešni Angleži, ki so zaradi svojih „interesov“ in z neumnim izgovorom svoje kristijane v Carigradu varovati (proti komu?) svojej floti zapovedali plavati pred Carigrad, a ustrašili so se, ko jim je Gorčakov naznanil, da bode za angleškimi ladjami takoj zapovedal Rusom zasesti od suhe strani Carigrad. Premišljevali so si tedaj Angleži, kaj storiti, a ko so izprevideli, da se Rusi nijso zbal njihovega žuganja, pustili so Carigrad pri miru.

Čeravno še nij ratificiran in oficijalno naznanjen definitiven mir mej Rusijo in Turčijo, vemo po vrhu, kaj Rusi od Turčije zahtevajo.

Vprašajmo se le, ali ruska zahtevanja zadostujejo našim željam? Sveto delo, ki so ga dovršili, bilo je neizmerno težavno, veliko; tedaj treba velicega plačila. Zatorej moremo reči, da so ruska zahtevanja premajhena, in nijso, kakor vsi slovanski sovražniki trdijo, „prenapeta.“

Po našej misli bi se morali Turčini popolno iz Evrope prognati.

Nij tedaj dovolj, da se Srbi in Črnogorci osvobodé, da postane Rumunija neodvisna država in se spremeni Bolgarija po etnografičnih mejah v sicereno državo, na videz odvisno še od Turške.

Naj pa bode kakor uže hoče, storili so Slovani na Balkanskem poluotoku velik napredek in veseliti se smemo sedanjih časov.

Za vse slovanske narode je velika rusko-turška vojna velike važnosti, in sicer zaradi njenih nasledkov.

Velika ideja razširila se je na daleč. V palači kot v kmetskej koči se čuje navdu-

Listek.

Lov in spomlad.

(Spisal)

(Konec.)

Ne prav zadnji smo bivali na Polici, in vendar je kraj, na katerem smo lepe trenutke preživeli, bil uže priljubljen in je ločitev uže obljubovala hvaležen spomin. Vsak se je nekoliko obložil in „hajd na gore, na strme vrhe.“ Šli smo mimo Bifer, in logar Franjo, praktična glava, opominjal je, da naj ne idemo od gotovih petelinov v negotov kraj in v debel sneg; vendar je želja po novih še boljših mestih premagala, in naprej smo se skoraj plazili v zmirom višje robe. Na Polici so bila vendar uže znamenja bližajoč se spomladi, toda tukaj pa še trda zima. Povsod sneg, tudi po solčnih bregih. Večkrat smo se morali ogi-

bati visokim zameutom, ki so tovrno stezo zapirali. Po kotlinah je bilo snega še na sežnje, nad njimi iz pretrganega skalovja so strmeli pritlikovci in sešice, ni ptiča ni druge živali nij bilo videti, niti slediti. Za dve uri hoda smo bili na Dešenici. Robovi, ki pod to ime spadajo, so ga dobili po tem, da se na njih deževno vreme najprvo po meglici oznanjuje. Po gostem smo odlagali in prehajali po robih petelinovega sledu iskaje, in zmirom smo se vračali brez uspeha. Šli smo naprej proti najbolj severnim robom, ki so bili lepo obrasteni in so kazali najlepše prilike za peteline. Sledili smo prav na frišno — velikega medveda, in ugibali, da smo ga najbrže mi sami prepodili. Strmi solčni robček se nam je kazal brez snega in takoj smo sklenili tam prenočiti. Po malem počitku smo hiteli drva napravljat za gotovo mrzlo noč, potem smo se razšli poslušat po robéh. Od gozdarjev sem

večkrat slišal Dešenico hvaliti za najbolj gotov petelinov stan, ali nam se nij posrečilo. Lep gozd, samotni kraji, najlepše prilike za petelina, a vendar ga nij nobeden slišal niti sledil.

Pri večerji smo sklenili, da ne bomo v jutro tod prehajali, prijatelj je volil iti nazaj proti Bifrom, jaz naprej na Gašparjev hrib. Uže ob ene uri po polunoči smo se odpravili, zmenivši se, da se snidemo zopet na zbirališču pri gobarskej bajti. Psi smo pri ognji za varuha pustili. Mene je spremljal logar Franjo. Noč je bila temna in večkrat sva zašla mej klade. Polu drugo uro sva tavala, predno sva uganila, da rob, ki ravno pred nama strmi, je Gašparjev hrib. Južna sapa je jela pihati in po višinah se je čutilo nekoliko šumenja, zatorej sva tembolj varčno stopala proti robu.

Zaslišiva nenavaden glas. „To nij petelin!“ mislila sva, ker poka nij bilo razlo-

šenje za-njo, ves slovanski svet se zaveda svoje narodnosti, slovanske velikosti in moči; vse se zanima za zmage naših bratov na vzhodu, kar je slovanskega, kar diha pravo kristijansko ljubezen.

Kedo iz mej Slovanov nij zdaj ponosen biti slovanske krvi?

Stališče na jugu, kjer bivajo naši bratje, se bode kmalu izpremenilo, svobodni narodje bodo sami svoji gospodarji, in napredovali bodo v slovanskem duhu.

Literatura bode napredovala, popevali se bodo srečno dovršeni slavni boji za svobodo. Tla na vsem balkanskem poluotoku spoznavala se bodo natančneje, trgovina in kupčija se bodele ustanovili, kadar se bodo dozidale komunikacije mej mesti in kraji. Zapuščena in zanemarjena zemlja se bode obdelovala, morda skrite rude izkopovale — sploh, ustvaril se bode tam ves drug svet. In mi bi se tega ne veselili? Da, veselimo se i Slovenci! Rudeča zarija, ki Slovanu dan naznanja, in ki nam je predočevala krvave boje za slovansko stvar, zginila bode kmalu, posijalo bode solnce nad slovanskimi deželami, — velik dan se bode povsod naredil, in Slovan se bode povsod veselil svobode narodne. Da se bode to prav skoro izvršilo, oznanuj slovanski sokol kot golobček z oljino vejico v Noetovej barki, začetek rešitve Slovanstva, koder bivajo slovanski bratje, plavaj po zraku nad njimi, spodbujaj jih na vsestransko delo, kliči jim, da po delu pride plačilo, da je v zedinjenji moč, in — poslušalo te bode slehrno slovansko srce!

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 9. marca [Izv. dop.]

Debata o državnem proračunu za 1878. leto se je začela, pa ne bode tako obširna, kakor prejšnja leta. Ustavoverci namreč nečejo govoriti in prepuščajo besedo samo opoziciji.

Celi ta državni zbor se je uže davno preživel, ljudstvo se zanj malo briga, in ko bi ne bilo časnikarjev, ki poročajo o sejah, bi svet včasih res ne vedel, da zboruje tukaj ljudski zastop, ki se zove direktno izvoljeni državni zbor.

Ustavoverci obupavajo, da si imajo večino in jo po sedanjem volilnem redu ne morejo lahko izgubiti. O budgetu ali upravo o celem notranjem političnem položaji so dozdej govorili dr. Monti iz Dalmacije, dr. Fanderlik in dr. Vošnjak. (Celi govor prinesemo po stenografičnih poročilih. Ur.) Posled-

nji je zopet živo obrisal ravnanje vlade in njenih organov proti avstrijskim Slovanom in rekel, da, če Avstrija ne postane pravična Slovanom, si sama svoj grob koplje. V istem smislu so se Monti, Fanderlik in Wurm izraževali.

Seja je potem bila pretrgana, ker je v državni zbor došla žalostna vest, da je obče priljubljeni in čestiti nadvojvoda, Franc Karl, cesarjev oče, pokratki boleznimi umrl. Seje ostanejo odložene, dokler se ne izvrši pogreb.

Z nagodbo z Ogersko smo skoraj še na istem mestu, kakor lani, da si obrok koncem tega meseca poteče. Pa se bode zopet podaljšal na tri mesece, do konca junija, kakor se sliši.

Delegacije se denes snidejo. Grof Andrassy zahteva 60 milijonov gold. kredita za vse slučaje — za katere, nikdo ne ve.

Dvomljivo je na vse zadnje zopet, da Bosno posedemo, in skoraj bi rekel, da bi — bolje bilo, ako se to ne zgodi. Kajti odločeno je baje, da tudi magjarski honvedi vmarširajo in tam stražijo, morda v tem smislu, kakor poprej turški zaptieh.

Dalje je za komisarja delegiran Magjar Kallay, bivši generalni konzul v Srbiji. Ako se pomisli, da je v Bosni še mnogo turških muselmanskih begov, in da bodo Magjari gotovo tem na ljubo delali, utegne se ubogim slovanskim kristijanom pod Magjari prav tako goditi, kakor pod Turkom, in potlej delajo Hrvatje, ki upajo od te okupacije pomnoženja slovanskega življa, račun brez krčmarja.

Zdaj, po sklenenem miru, je politični položaj v Turčiji ves drugačen. Turčija se je Rusiji zavezala, da vpelje v Bosni in Hercegovini samostalno vlado, in da to res stori, zato bode skrbela mogočna Rusija.

Magjari pa so najmanj sposobni, biti Slovanom pravični. Bošnjaci bi tedaj, če se morajo honvedom podvreči, prišli res iz dežja pod kap.

Bosenski begi, Turčija in Avstrija.

Dne 20. febr. je vali v Serajevem prejel od carigradskega seraskerijata pismo, v katerem je dobil ukaz, bosensko prebivalstvo razorožiti. Na videz nij ta določba proti nobedni vrsti prebivalstva posebno namerjena, ali če pomislimo, da je v njej govora o razoroženju mohamedanov in kristijanov, ter vemo, da oboroženih kristijanov Bosna uže dve leti nema, — izvzemši vstašev po gorah, kateri se pa itak za ta ukaz brigali ne bodo — in ako

uvažimo, da je v ukazu izrečno čitati, naj vali osobito ono orožje, katero je država svoje dni razdeliti dala po Bosni (razumeje se, da samo mohamedancem) pošlje nazaj v Carigrad, potem nam je očito, da so begi bosenski ta ukaz seraskerijatov smatrali za določbo proti njim obrneno. To je pak vse prijateljstvo mej turško vlado in bosenskimi begi podrlo na en hip. Serajevski vali, ki nema nobednih vojakov na razpolaganje, si niti ni upal izvesti ukaz. Samo nekoliko je omenil pisanja carigradskega v uradnem listu „Bosni“ in razložil, kaj da zahteva vlada od njega ter kako je stvar tolmačiti. On pravi, da se to nema drugače razlagati in da ukaz nij v nobeden drug namen izdan bil, nego zato, da begunci, ki doslej žive v tujih deželah, tem rajše pridejo nazaj domov, kjer jim je zagotovljena popolna amnestija. Tudi izreka nadejo, da bodo begi sami uvideli potrebo takove določbe ter dobrovoljno izročili orožje.

A vali se je bil v upih zmotil. Begi nijso nikakor pri volji, dati orožje nazaj, nego so poslali 22. februarja svojemu glavarju v Serajevo deputacijo, katera mu je naravnost rekla, da, ako hče ukaz izvesti, mora z orožjem poskušati se z begi bosenskimi. Na to se je vali silno prestrašil in je takoj brzojavil v Carigrad, naj seraskerijat za božjo voljo te stvari dalje ne goni, ker drugače se je bati najhujšega.

Tako poučena vlast carigradska gotovo sama ničesar bolj ne želi, nego da se vsa stvar zopet pozabi in da se vznemirjeni duhovi begov v Bosni zopet poležejo.

Toda begi nijso kar tako iz nemar pustili te določbe. Dne 26. febr. so se bili zbrali v Travniku v južnej Bosni in so sklenili nekovo resolucijo, katera se blezu tako-le glasi:

„Uvaživši, da Porta nema več močij braniti meje bosenske; uvaživši, da begi po deželi sami tudi tega storiti ne mogó; uvaživši nadalje posebno tudi okolnost, da je Porta sama pri pogajanji o miru z Rusi izrekla se, da hče vzhodne dele Bosne kneževini srbskejš odstopiti; uvaživši, da bi mohamedanski prebivalci bosenski takovega pritelesenja nikakor nehteli trpeti; uvaživši, da bosenski begi gledé svoje vojne sile ne mogo ustavljati se sami izvršitvi tega dogovora, katero bi najbrž tudi Rusija sè svojim orožjem podpirala in dognala, — uvaživši vse to, izjavljajo zbrani načelniki bosenskih dežela: 1. Porta, ki ne more bo-

čiti, in sva se primaknila bližje. „Je petelin je, ali pravi stavec mora biti, ker se glasi brez poka.“ Jel sem ga zalezovati, in uže po prvih korakih ga zapazim na visokem javorji. Zdelo se mi je predaleč od zdalej v tako visočino streljati, in uže sem se napravil, da ga bodem obšel in se mu od zgoraj približal ter prav sem se bil namenil; ali skalovje in klade so mi nasprotovale in vrnil sem se naravnost proti njemu. Dasiravno sem enkrat zdrsnil in padel, vendar me nij opazil in prišel sem prav podenj. Zopet se mi prva cev nij užgala, zamočil sem bil puško po hudej rosi, na drug strel pa petelin odleti, jako omamljen trešči v neko hojo, a si naprej pomaga in nijsem ga slišal pasti.

Naj bode pri tej priliki vsakemu lovcu priporočeno, kar je tudi moj trdni sklep, nikdar ne na petelina dalje od 45 stopinj streljati, ako ne s kroglo.

Ako nij kreljut prebita, glava ali vrat zadet, petelin ti jo odnese, in kesanje je huje, kakor da bi bil brez strela prepojen. Škoda je živati, ki, Bog ve kde, počasi pogine, mogoče je vendar, da zdravega pa drugikat prekanjš, če ne ti, pa kak drug dober prijatelj. Jaz sem pred 5. leti petelinu pet najbolj debelih šiber in štiri sehance v život zapodil, in vendar mi je odletel še okolo 150 korakov. Logar pride, šla sva iskat in iskala več ko eno uro zastonj. Sklenila sva to za zdaj opustiti, in ravno ko se hočeva ločiti, logar da bi šel prijatelju nasproti, jaz drugam — zaslíšiva skok proti nama, napneva puške in — moj pes skoči, proti navadi, ker le sè strahom se je približeval, tako, kakor kadar je prepoved prelomil, spel se je po meni in se radoval. Ukrepal sem takoj, da se je kaj nenavadnega mu pripetilo, potem sem ukrenil, da je najbrže prijatelj uže prišel nazaj do

prenočišča, potem pa da je pes za manoj pognil. Šel sem do zbirališča h gobarskejš bajti, a logar proti Deščenicí. Bila je bajta podrtá, sila snega je potisnila stare kole. Ogenj sem zapalil, grel se in dremal ter spominjal se vesele noči v prijateljskem krogu, ko sem prvokrat šel na Snežnik.

Vsakemu, ki hoče biti pred solnčnim izhodom na Snežniku, priporočam to mesto za prenočišče. Je lepo zatišje in tik nekdanje bajte je jamica, v katerej se v najhujšej vročini voda dobi. Do vrh Snežnika se porabi od tukaj poldrugo uro.

Bližajoči se glasovi me predramijo, zagledam prijatelja z lepim petelinom, ali še predno ko drugo mi pove, da sta z logarjem prav blizu ognja medveda sledila, in zdaj je bilo tudi meni jasno, da je nenavaden gost psa v beg in k gospodarju zapodil. Ko smo, lačni se ve da, najprvo zajutrak si napravljali,

senskih interesov varovati, tudi nad Bosno ne more gospodovati; 2. Naj se zahteva, da se Bosna pridruži avstro-ogerskej monarhiji; 3. Naj gre v ta namen na Dunaj deputacija, katera bode, če mogoče, naravnost cesarju predložila prošnjo bosenskih begov, in samo takrat, ako bi se ta branil deputacijo sprejeti, ima se ta spustiti v domenke z grofom Andrassyjem; 4. Deputacijo naj sestavljajo begi Mehmed Attif, Sokolović Attif, Hussein Kapitanović in katoliški frančiškanski župnik Fra Grego Matić.

Kakor smo iz dobrega vira izvedeli, prevzeli so dotični štirje odbranci svojo nalogo in so uže odpotovali na Dunaj.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. marca
Cesar je obiskal na Dunaji grofa Potockega. Ob istem dnevi je bil tudi nadvojvoda Albrecht pri Potockem. To je nekaj tako nenavadnega, da se ugiblje, ka bode Potocki na novo vladu pozvan.

Vsled smrti nadvojvode **Franca Karla** bode od jutri 12. marca, kot pogrebne dne, do 11. maja največje, potem druga dva meseca t. j. do julija veliko, potem do 11. septembra manjše dvorno žalovanje.

V zadnjem listu je v prvem telegramu povedana motivacija zahteva grofa **Andrassyja**, naj mu dovolijo delegacije kredit 60 milijonov. Denes le to pristavljamo, da se skoro vsem novinarjem zdi, da je premalo povedano, čemu je tega kredita potreba. Ob enem je grof Andrassy predložil zopet enkrat „rudečo knjigo“ z diplomatičnimi dopisi. A novega tu nij nič. Kar je zanimivega za kulisami, to se itak v „rudečej knjigi“ ne priobčuje.

Vnanje države.

V **Peterburgu** je bila včeraj velika dvorna svetkovina ob priliki rojstvenega dneva cesarjeviča naslednika. Diplomatični zbor je bil sprejeman.

V **italijanskej** zbornici je zopet kriza. Pri volitvi podpredsednikov v zadnjem seji se nijso mogli poslanci niti toliko zjediniti, da bi bili potrebno večino dobili. Vsled tega je ministertvo dalo svojo demisijo, katero je kralj sprejel. (Glej telegram spredaj.)

Papež je pisal ruskemu carju, da upa, ka bode Rusija zopet začela z Rimom obravnavati zaradi zadev katoliških Poljakov. Govori se, da misli tudi nemškemu cesarju pisati enako pismo.

V **nemškem** zboru je denes v tretjem branji na vrsti glasovanje o postavi, katera določuje, da more nemški državni kancelar (zdaj Bismark) v svojej službi po namestnikih zastopan biti.

bilo je dosti smeha o tem, kaj bi bilo, ko bi se bil medved našega bornega živeža polastil, ali sklep je bil vendar enoglasen, ako se z njim srečamo, da ga tudi uže za njega slabi namen sè svincem kaznujemo. Po zajutru nas je logar Franjo popustil, vrnivši se proti Polici, a ostali smo sklenili po počitku ranjenega petelina iskati, proti polu dnevu pa jo pomakniti proti domu.

Šli smo najprvo na mesto, kjer sem streljal, in prepričali smo se po najdenem perji, da sem petelina po celej strani od vrata doli zadel, iskali smo potem petelina in hodili po takih strminah, da ne bi hotel več po njih hoditi, ko bi bil ravno bankovce na njih pozabil. Zastonj je bil ves trud, in vrnili smo se k ognju, po obedu pa se obložili in šli proti domu.

Po višinah nad nami je sapa zmirom bolj šumela, po Snežniku so se megle jele poditi, zdaj so se prikazale in se zopet zgu-

Dopisi.

Iz Žavca 8. marca. [Izviren dopis.]
Pustni dnevi so sicer pri kraji in uže živimo v resnem postnem čssu. Mimo tega moram vam pa vendar povedati, kako smo Žavčani letos očeta Kurenta čestili in — pokopavali. Malo smeha tudi v postu ne bo škodovalo.

11. svečana imelo je strelno društvo v svojih prostorih tihi večer z maskerado. Mej mnogoštevilnimi maskami bilo jih je nekaj prav času primernih. Videli smo Srbe, Bolgare in Ruse in tudi Turka, čisto razcapanega in obvezanega, s culico na rami — nij manjkalo. Posebno zanimiv bil je lajnar, ki je imel nalašč za ta večer osnovane lajne. (Zabo, j v podobi lajn, v katerem je nekdo na ročno harmoniko igral.) Ko nam je ta na občno zahtevanje „rusko himno“ v vsem njenem veličastvu zaigral, vprašal nas je, če hočemo morebiti tudi „turško himno“ slišati. Ko smo prikimali, zaškrpala je s čudno mišim in počasnim glasom znana jeremijada: „O ti moj ljubi Avguštín, vse je uže proč!“ — Gotovo prav karakteristična, času primerna turška himna. Da za to originalno idejo pohvale in ploskanja konca nij bilo je razumljivo. 24. svečana napravili so naši rokodelci svoj ples, kateri se je tudi prav dobro obnesel. Veseli nas posebno to, da so uže tuli ti krogi toliko narodno zavedni, da so si slovenska „vabila“ omislili. Tedaj tudi tukaj napredek.

Najsijajnejše pa in nad pričakovanjem velikansko izvršil se je veliki ples, katerega je strelno društvo v dvorani „pri kroni“ 4. marca aranžiralo. Salon je bil videti kakor vrt v maju; ves je bil v zelenji in blišči in, razen cesarske, kinčale so ga tudi narodne zastave. Občinstva prišlo je izborna mnogo in to samo izbranega in odličnega. Razen mnogih gostov iz Celja, Laškega trga in od drugod, počastil nas je tudi gospod okrajni glavar celjski sè svojo navzočnostjo. Dame so bile vse skozi v elegantnih in jako okusnih toaletah, in ker so mej njimi po večjem same krasotice bile, dajalo je to celemu plesu nekako čarobno, veličastno lice. Kotiljon in kadriljo je plesalo do 30 parov, in gospod aranžer vedel je vse te pleses tako umetno in zabavno voditi, da se plesalci nijso prej na dom zmislili, da jih je uže zlato solnce k temu opominjalo. S kratka, ta ples se je zvršil na občno čast podvzetnikov in Žavčanov sploh,

bile, kakor pene. Naj bode zdaj megla in sneg, nam je bilo vreme ugodno, in ako Bog hoče, čez leto še pridemo.

Ko smo čez Veliki Vavkovec prišli, je sapa potihnila, sneg je zginil in mahoma smo bili pod krasnim zelenjem visokih bukev. To se je zopet prileglo očesu in čuti. Prešli smo še neko neprijazno mesto, kjer je pred 10. leti brat brata ubil in stopili smo v Lepi dol. Kraju se prileže ime. Krstili so ga naši pradedi, Bog ve kedaj, a gotovo tudi v spomladi, ko so iz še neizbujenih višjih krajev v to gozdno krasoto prišli. Nij široka dolina, ampak ravnina brez kamenja, vedno zatišje ugaja rastlinam in drevje mogočno in stegneno strmi v višino, kakor bi hotelo čez robe pogledati. Celo severno stran podsnežniških robov se vidi v najlepšej izpremembi, od zdolaj je kakor gosta zelena stena, odnehajoča proti višini, tam še goljava in sneg. Zares, raj nas je sprejel in nas vabil in peljal zopet k lju-

in lahko nas, kar se elegance, okusa in taktosti tiče, vsako mesto za njega zavida.

Pustni vtorek terjalo je tudi prosto ljudstvo svoje pravice. Če tudi so časi resni in slabi, pozabijo se vendar ta dan reve in nadloge, da se po starej slovanskej šegi oče Kurent počasti. Pustni dan so celo popoldne razne našemljene počasti, košute ne izvzemši, po trgu rogovilile. Kmetski fantje iz okolice so celo prijezdili v trg, in tam po svoje norčevali. Marsikatera dekle, ki je letošnji pust moža pričakovala, pa ga ne dobila, bala se je klade pred prag.

Čeravno je letošnji pust dolgo trpel, bil je vendar nekaterim Žavčanom prekratek, tako da so si še pepelnico izposoditi morali. Ta dan so namreč pusta pokopavali. Po starej navadi nosil je eden mesto križa burklje pred odrom, katerega so štirje črni možje nosili in na katerem je sè slamo nabasan oče Kurent ležal. Veliko pogrebcev in tri pustove babe, vse v črnej obleki in, mesto sveč s trskami v roki spremljali so strašno plakaje Burklježa do mosta, konci trga. Ko je tambor tukaj občinstvu naznanil, kaka velika izguba nas je doletela, smuknili so Kurenta z velikim krikom slovesno v Godomljo, kjer naj mirno do prihodnjega leta počiva!

Domače stvari.

— (Iz Krškega) se nam telegrafira 11. marca ob 11. dopoldne: Včeraj popoldne je začela Stara vas pri Št. Jarneji goreti. D zdaj je trideset hiš upepeljenih. Naša požarna straža ide na pomoč.

— (Iz Dunaja) se nam piše: Nemila osoda je nam Slovencem zopet sè smrtjo ugrabila enega naših najinteligentnejših rojakov, dr. Peter Koller je denes po noči svojo dušo izdihnil. Ranjki, rojen Goričan, sin v Gorici zelo čislane rodovine Koller, katere oče si je v Gorici pridobil mnogo zaslug, še le 42 let star, je bil višji svetovalec pri tukajšnji finančnej prokuraturi. Prijatelj Slovanov želel si je vedno primerno službo dobiti v južnih deželah. Ker je bil v višjih krogih zavoljo svoje neumorne delavnosti jako priljubljen, odprta mu je bila še lepa kariera; izvrsten jurist imel je vsigdar nalog zastopati najbolj zamotane pravde, tako se mu je posrečilo za tukajšnjo bolnišnico priboriti 200.000 frankov v Milanu, kamor ga je poslal finančni prokurator baron Gödl koncem meseca januarja. Ranjki se je vrnil iz Milana

dem. V Seškovej dolini, kjer se dela velika tovarnica za kisovec iz bukovega lesa, smo počivali nekoliko pri znancih, potem pa pridno koračili še poldrugo uro, da smo ravno ob zahodu sè Srednjega vrha dolino in domovje zagledali.

Bil je krasen prizor, in obšli so nas občutki, ki so mi bili nov dokaz, da človek nij stanovit, on želi izpremembe, in narava je, povsod polna krasote, ki stanovitnost zapeljuje ali pa človeškemu čutu in želji ugaja. Bodi si to ali ono, za trenotek je bil pozabljen petelin, rob in gozd, in ko so se še večerni zvonovi oglasili, se mi je zdelo, da ne grem v znan kraj, ampak da me odnesujejo dobrohotne moči v dozdej neznan raj, iz katerega so mi nasproti hiteli otroci z materjo in samo pošteni prijatelji. Molče smo prišli do grada, tam smo se poslovili in obljubili za prihodnjo spomlad.

2. februarja uže nekoliko bolehen — bolezen je vsak dan postajala hujša in danes po noči je umrl na veliko žalost svojih znancev in prijateljev. Kako je bil ranjki priljubljen in čislán, kaže to, da so iz višjih finčnih urad-
niških krogov vsak dan po trikrat dali si po-
ročati o stanju bolezni. Mi Slovenci izgubimo
z dr. Kollerjem gorkęga prijatelja naše domo-
vine. Naj mu bode zemljica lahka!

— (Vsled smrti očeta cesarje-
vega), nadvojvode Franca Karla, so tukajšnja
javna zastopstva, mej temi deželni odbor,
mestni zbor itd. voditelju deželne vlade g. Schöp-
plu svoje žalovanje izrekla in prosila, jih na
najvišje mesto poročiti. — Denes ob 10. uri
bode g. škof Pogačar imel v šent-Miklavškej
cerkvi veliko črno mašo, h katerej so po-
vabljene javne oblastnije.

— (Prisegel) je novi kranjski deželni
načelnik v soboto na Dunaji v roke minister-
skega predsednika kneza Auersperga.

— (Pogreb prof. Melcerja), kateri
je umrl v tukajšnji novej hiralnici, bil je jako
velik, ker je pokojnik imel po dolgem službo-
vanju mnogo znancev v vseh krogih. Pokojnik
je bil nekđaj teolog, potem jurist, potem bi-
blijotekar in nazadnje 25 let profesor. Ne-
resnično je, kar včerajšnja uradna „Laib.
Ztg.“ pripoveduje, da je namreč Melcer leta
1875 zarad bolezni (kränklichkeitshalber) sam
prosil za penzijo. Resnica je le to, da mu je
vlada ukazala prošnjo za penzijo vložiti, ker
sicer bi bil ex offio penzioniran.

— (Iz Kroke) se nam piše: Nazna-
njamo vsem tukajšnjim rojakom, ki zunaj v
mnogih poslih žive, in sploh slovenskemu ob-
činstvu, da je visoka c. kr. deželna vlada v
Ljubljani na predložena pravila in prošnjo od
16. svečana t. l. z odlokom od 1. sušca t. l.
šte. 1239 „čitalnico“ v Kropi ustanoviti do-
volila.

— (Slovensko gledališče) je bilo
v nedeljo natlačeno polno. Naslov „Peterburg
in Plevna“ je vlekel, ali igra sama na sebi
nij zadovoljila, niti nijso vsi igralci, od kate-
rih so se nekateri svojih rol preslabo naučili,
preveč na suflerja pazili in vsled tega slabo
igrali.

— (Pravda.) Tukajšnjega nemškega gle-
dališča uda, komikarja Lasko, toži — kakor
„L. Ztg.“ poroča — državno pravdnistvo zarad
žaljenja katoliške cerkve po §. 303 k. z., ker
je v nekem kupletu lanskega leta baje o „ne-
potrebnosti“ papeža nekaj vrst pel.

— (Cesarica) Marija Ana je darovala
za cerkev na Golem pri Ljubljani 50 gold.

— (Sneg) je zadnje dni padel pe naših
gorenjskih planinah.

— (Po noči pobit) je bil neki 50 let
stari, mestno oblečeni mož mej vežnimi vrati
pri Slonu. Našel ga je kesán gost, iz ka-
varne idoč, v krvi ležęega in ga dal prenesti
v bolnico. Ranjenec ima baje pet udarcev na
glavi, pa se ne zavó. Ime njegovo nij še znano.

— Konji na prodaj.) Jutri bodo tukaj
na Franc-Josipovem trgu vojaški konji na
prodaj.

— (Iz Breške okolice) se nam piše:
Trgovski ples, kojega so osnovali brežki in
trgovci iz okolice 3. t. m., se je vršil v občo
zadovoljnost — da, sijajno. Zbranih je bilo
precej odličnih gostov iz mesta in bližnjih
krajev, celó iz Hrvatskega jih je došlo pre-
cejšnje število. Gospe in gospice so se odli-
kóvale z jako okusnimi toiletami. Kotiljon in

četrvorke je vodil gospod Juvančič iz Ljubljane,
koji si je pridobil i pri nas vsestransko za-
hvalo.

— (Požar.) V Pulji se je, — kakor se
nam od tam poroča — po polu noči dne
21. pr. m. na neznan način v prvem nadstropji
hiše št. 43 v Via del Duomo, unel ogenj, ki
se je tako hitro razširil, da je v nekoliko tre-
notkih cela iz treh nadstropij obstoęea hiša
bila v plamenu. Stanovanji v prvem in dru-
gem nadstropji bili ste zapuščeni, ker ste obe
družini zvečer na ples odšli; v tretjem nad-
stropji pa je stanoval arzenalski nadzorovatelj
Lovrenc Sablić sę svojo soprogo. Oba ta dva
sta bila le z veliko težavo v najpotrebnejšej
obleki rešena. Lokaliziranje ognja posrečilo se
je vsled napornega delovanja mestnih in arze-
nalskih gasilcev, kar je tem težavneje bilo,
ker je ulica jako ozka, pristop pa le z nje
mogoč. Od pohištva, obleke in drugega pre-
makljivega blaga nij se moglo niti najmanjšega
rešiti. Kakor čujemo, zavarovan je bil ta ob-
jekt pri banki „Slaviji“.

— (Iz Št. Jurija pri Kranji) se nam
piše, da so 6. t. m. pogoreli v bližnjem Vele-
sovem trije posestniki. Nastanek požara nij
še znan. Od pogorelecev je bil samo jeden za-
varovan pri banki „Slaviji“.

Razne vesti.

* (Nesreča na morji) Iz Cipra se
telegrafira v Trst, da je na Lloydovem par-
niku „Sphinx“, kateri je iz Kavale vozil
2500 Čerkesov, goreti začelo in je ladija pri
Cap Elia ponesrečila se. 500 ljudi je utonilo,
drugi so se rešili. Vrednost te ladije je bila
1870. leta 372.100 gold.

* (Španski študentje) so bili pri-
šli na pustni vtorek z gosli in raznimi in-
strumenti v Pariz pustovat in gost. Bilo jih
je 65 in opravljeni so bili po starinsko španj-
skej študentskej navadi ter Parižanom de-
lali velike zabave.

Umri v Ljubljani

od 25. febr. do 6. marca 1878:

Franjo Andlavec, železniškega delavca otrok
3 l., na sv. Petra cesti št. 77, za vnetico grla. —
Neža Vrhovnik, osebojnika hči, 8 l., v bolnici, za
rakom. — Artur Lehman, dijak višje realko, 19 l.,
na mestnem trgu št. 10, za bruhanjem krvi. — Josip
Strlekar, učiteljski pripravnik, 19 l., na cesarja Jo-
žefa trgu št. 2, za jetiko. — Jakob Vidmar, nadi-
ratelj, 34 l., na sv. Petra cesti št. 1, za tifusom. —
Antonija Kazalster, c. kr. uradnika sirota, 58 l.,
otrpenjem pljuč. — Ana Svet, delavka, 70 l., v
bolnici, za starostjo. — Anton Avbelj, hlapec, 28 l.,
v bolnici za sušico. — Helena Mrvar, hišnikarja so-
proga, 56 l., v semeniških ulicah, št. 4, za sušico. —
Marija Cilar, ubožica, 82 l., na sv. Petra cesti
št. 75, za starostjo. — Urša Lukešič, požarnega čę-
vaja žena, v ulicah na grad št. 12, za sluznim mrh-
dom. — Anton Belic, kovačev sin, 13 m., v gra-
dišči št. 10, za vnetjem možjanske mreene. — Er-
nesta Balcar, c. kr. stotnika otrok, 15 m., na rim-
skeje cesti št. 9, za možjansko vodenico. — Josip
Zorec, delavčev otrok, 3 l., v Enzabetnej otroškej
bolnici na poljanskej cesti št. 18, za otrpenjem
pljuč. — Helena Stržina, delavčeva soproga, 72 l.,
v trnovskih ulicah, za naduho. — Josip Cunder,
zidarjev otrok, 3 l., v rčbri št. 6, za mrzlico. —
Marija Jenko, tesarja otrok, 1 l. 6 m., na Karoli-
škem predmestji št. 1, za pljučno vnetico.

Dunajska borza 11. marca.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	62	gl.	85	kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . .	67	„	—	„
Zlata renta . . .	74	„	60	„
1860 drž. posojilo . . .	111	„	75	„
Akcije narodne banke . . .	800	„	—	„
Kreditne akcije . . .	232	„	50	„
London . . .	118	„	80	„
Napol. . .	9	„	48	„
C. kr. cekini . . .	5	„	59	„
Srebro . . .	104	„	90	„
Državne marke . . .	58	„	50	„

Iščeta se dva dacarja

za okraj Kamnik. Stanovanje imata prosto in
mesečne plače po 25 gold. Neoženjeni imajo pred-
nost. — Več se izve v Kamniku, na Šutni hišna
šte. 28, ali pa v Ljubljani pri g. Smrdu, v kri-
ževniških ulicah šte. 10. (77—1)

Málin v najem.

Občina mesta Rudolfovo daje
v najem svoj v mestu ob Krki ležęči málin
na dva tečaja, z 8 kameni in strojem za či-
ščenje gresa. Málinu nikoli ne zmanjka vodę
ter je oskrbljen z vsemi pripravami za sna-
ženje, sę stanovanjem in gospodarskim po-
slopjem, in se oddaje v najem za dobo
štirih let ali tudi dalje, pričęsi s 1. aprilom
1878.

Najemna dražba bode dne 26. marca
1878 pred poludnem ter se morejo dotle in
do početka dražbe tudi zapečatenе ponudbe
posiljati.

Najemščina se plačuje v četrletnih obro-
kih naprej, vadijum je 10%, kavcija v viso-
kosti najemščine more se tudi položiti s po-
roštvom ali v državnih papirjih.

Natančnejši uveti videti so ali se mogo-
poizvedeti v mestnem uradu.

V Rudolfovem, dne 9. marca 1878.
(76—1) *Župan.*

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni Revalescière du Barry v Londonu.

30 let uže je nij bolezní, ki bi je ne bila ozdra-
vila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih i
otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse boleni
v želodcu, na živecih, dalje prano, i na jetrah; slez-
i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, nepre-
pavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespavanje, slabost, zlato-
silo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo,
umenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih,
tožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in pre-
hlajenje; posebno se priporoča za dojenčee in je bolje,
nego dojnilno mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spriče-
val zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spriče-
vala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pra-
ga profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru,
zdravilnega svętnika Dr. Angolsteina, Dr. Shorelanda,
Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Urę, grofinje Castle-
quart, Markize de Braban a mnogo drugih imenitnih
oseb, se razposiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.
Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svętnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.
Revalescière Du Barry v mnogih slučajih na-
gradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in
grizi, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d.
pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženji v
cealni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenji v obistih
ia mehurji, trganje v mehurji i t. d. — Najbolje in
in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in pra-
vih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušnji v grlu.
(L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svętovaloc in člen
mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.
Vaša izvrstna Revalescière je ozdravila vedetno
i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja,
bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledę
vašega zdravila, ter vam toplo vsakemu priporočam.
James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.
Izkunja tajnega sanitetnega svętovalca gosp.
Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.
Ponavljaje izrekam gledę Revalescière du Barry
vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svętovaloc.
Spričevalo št. 76.921.

Obergimper, (Badensko), 22. aprila 1872.
Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za straš-
nimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij
mogel, je vsled rabe Vaše Revalescière du Barry po-
poinama zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.
Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.
Vaša Revalescière ozdravila me je popolnem
strašnih želodčnih in čutnicnih boleznih, katere so
me deset let mučile.

(Gospa) Arminda Prevost, posestnica.
V plienastih pakcih po pol funta 1 gold, 50 kr.,
1 funt 2 gold, 50 kr., 2 funta 4 gold, 50 kr., 5 fun-
tov 10 gold, 12 funtov 20 gold, 24 funtov 36 gold.
— Revalescière-Biscuits in pušicah in Revalescière
Chocolatée v prahu 12 tas 1 gl., 50 kr., 24 tas 2 gl.
40 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu na 120 tas 10 gl.
Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Walf-
ischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih
lekarjih in specerjarskih trgovcih; tudi razposilja du-
najska hiša na vse kraje po pošnih nakazilih ali
povzetjih. V Ljubljani Ed. Štur, J. Svoboda,
lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Pro-
dani, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v
Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri
lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Roco-
ia J. Hirsch, v Zadru pri Androviču. (174)